

*Be jó így üldögelni este,
Míg ott künn mindent hó borít,
A vén karszék ülésbe esve
Bnyúlok, zaj nem háborít;
Az inga sétája se hallszik,
Az öntudat gürcse laza,
Most behavazva minden alszik:
Kínok, világok, gond, haza.
Ilyenkor kezd a lélek csendjén
Oly halk fényvel, mely szinte nincs,
Ragyogni mondhatatlan enyhén
Egynémely emlék, régi kincs,
Mely vak vadozóján a világnak
Némán, szelíden megmaradt,
Mint éjbe feketülő ágak
Résén egy arany égdarab.*

*Tóth Árpád: Egynémely emlék,
régi kincs (részlet)*

XXIV. évfolyam 1. szám 2017. január

A Koinónia régebbi számai elérhetők:
www.faragoferenc.webnode.hu

Bulányi Gy.: Elmélkedés Újévre...	3329
Farkas István: Újév	3330
Merza József: Különös vízkereszt...	3333
Gromon A.: Mennyire Jézusi a „8 boldogság”?	3335
Garay A.: Margo és Quentin a Papírvárosban	3341
Garay A.: Túlélés és küldetés (előadás)	3342
Kovács Tádé: Humorizált-e Jézus?	3348
Horváth József: Pusztuló világ és Isteni Gondviselés	3349
Inczedy Péter: Évzáró gondolatok	3355
Horváth R.: Kereszténység és emberi haladás	3357
DRYP: Szabadlábbon a Tőke	3357

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családunkért, nemzetünkért,
mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.»
Elérhetőség: koinonia.tarsak@gmail.com

BULÁNYI GYÖRGY

ELMÉLKEDÉS ÚJÉVRE...

"Ragyogtassa rád orcáját az Úr"... "Abba, Atyánk"... "dicsőítve és magasztalva Istent mindazért" - olvasva és hallva mindezeket az újesztendő első napján, hogyan is ne jutna eszembe, hogy ez az esztendő számunkra jóbel-év, s hogy a jóbel-ünk megrendezésével megbízott testvérünk azt a feladatot adta nekem, hogy június 3-án az ünnepi szentmisében adjak majd hálát az elmúlt 50 esztendő ajándékaiért. Már most szeretnék hozzáfogni ehhez a nagyon szép feladathoz.

Nem akarom rangsorolni azokat az ajándékokat, amelyeket kaptunk e félszázad során, csak elkezdek elmélkedni arról, ami ennek kapcsán elsőnek eszembe jut. Rangsor meg logikai rend majd csak kialakul júniusig. Akkor ragyog az orcánk, akkor hangozhatik el ajkunkról az "Abba" szó, akkor magasztalhatjuk az Istent, ha megteremtjük a szeretet társadalmát, amely nem jogra épül. Jogról - így tanultam Moór Gyula jogfilozófustól - akkor beszélhetünk, ha a jogban megfogalmazott magatartás érvényesüléséről hatályos törvények gondoskodnak, azaz, ha ezen magatartás ellen vétkezőket büntetésekkel rá is szorítjuk annak tiszteletben tartására.

Ahogy tudhatjátok, pár nap múlva kezdődik a Rege szállóban a Bokor rendezésében a 6. Európai Konferencia arról, hogy minő jogoknak kell érvényesülniök egyházunkban. Mít keres a csizma az asztalon, avagy mi dolga van a szeretet társadalmának megteremtésében

érelkelt Bokornak egy jogokkal foglalkozó konferencián? Teljesen jogos a kérdés. Cserháti püspök mondta egy ízben elismerőleg nekem, vagy jó 25 éve: "Kidolgoztatok bizonyos fogalmakat". Ki akarom tesseklni a szeretet társadalmából, az egyházból a jogot, s az első mondatomban, melyet megfogalmazok ennek érdekében, kiejtem a szót számon: jogos. Nyilvánvaló, hogy az aequivocatio esete forog fenn, azaz egy ugyanazt a szót különböző jelentéstartalmakkal használjuk. Jelen esetben e szóval a logikai értéktartományba tévedtünk. Azt akartam kifejezni, hogy a kérdés megfogalmazója nyomosan gondolkodik, logikusan beszél, mert valóban ellentmondást látszik takarni a tény, hogy a Bokor jogokat megállapítani kész konferenciát rendez. Ez esetben tehát valóságához igazodni akaró, azt tükrözni kívánó, ellentmondás-mentességre törekedő magatartást jelöltünk szavunkkal.

A dolgokról azt szoktuk mondani, hogy azokat rendeltetészerűen kell használnunk. Ha másképpen járunk el, tönkre mennek. A dolgok közé soroljuk a bennünket körülvevő emberalatti valóság egészét is, s az ökológia is arról beszél, hogyha az ásványi, növényi, állati világot, az ökológia törvényeit semmibe véve használjuk, akkor tönkre tesszük azt. A dolgokat is megilleti, hogy azok belső rendjének megfelelően bánjunk velük. Ezt a megállapítást tágitom most ki az emberi világ egészére. Minden egyes embert kivétel nélkül megillet, hogy úgy bánjon vele kivétel nélkül minden embertársa, ahogy kimondott vagy ki-nem-mondott közmegállapodás erejében emberrel bánni kell. A dolgokat, a tárgyakat s a természetet, s még inkább az emberi személyeket megilleti valami. Erre a valamire gondolunk, amikor az ember személyi méltóságáról beszélünk. Erre gondolunk akkor is, amikor az emberi személyiség jogairól beszélünk. De abban a pillanatban, amikor a "megilleti" szót lecseréljük arra, hogy "joga van", egy másik világba lépünk át: az erkölcs világából a jog világába. A sollen világából a müssen világába. Abból a világból, amelyben nincsenek katonák abba a világba, amelyben vannak katonák. A megilletések Isten Országának a világból a kikényszeríthetőségek "evilágába". S bizony teljes joggal fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy mit keresünk mi abban.

E két világ között éppen abban áll a különbség, hogy az első csak ezeket a "megilletéseket" ismeri, a második pedig a megilletésekre és a meg-nem-illetésekre vonatkozóan egyaránt ismer kikényszeríthetőséget. A meg-nem-illetésekre vonatkozóan is. A hitleristák vagy a szovjetek haláltáborába el kellett menni, bár nem illett meg senkit sem, hogy oda kerüljön.

Az Isten Országáa a kikényszerítést nem ismerésnek a világa. Mire épül akkor ennek a világnak a rendje? A magamon bevasalásra, a magadon bevasalásra, a magán bevasalásra. Az Isten országa ennek következtében a köteleességeknek a világa. S ha valaki ott nem teljesíti köteleességét, már is átment az "evilágba". Legalábbis féllábbal. Ha féllábbal, akkor féllábbal azért még az Or-

szágon belül van. Mit tehetünk vele szemben? Elviseljük - ez az egyik lehetőség. Testvéri feddésben részesítjük - ez a másik lehetőség. Ha nem hallgat a feddésre, alighanem veszi a kalapját. Ha nem veszi, túrnunk kell tovább törvénytelenkedéseit.

Aki az Isten Országára vállalkozik, vállalja, hogy olyan világban él, amely nem ismeri a büntetést. Az evilágiországok jogrendjének képére és hasonlatosságára megfogalmazott egyházjog az Isten Országán belül fából vaskarika, s ennek az egyházjognak a lecserélésére, egy olyan egyházjogra, amely a megilletéseket a felvilágosodás és a 20. század szintjén fogalmazza már meg. Marad ugyanúgy vaskarika, mivel nem ismer semmiféle szankciót, a szankció nélkül pedig csak megilletések vannak, de jog nincs. A kötelesség jelenti, hogy az Isten országa tagjainak illik, kell embertársaikkal rendeltetésük szerűen viselkedniök. A kötelességek tárgya: a megilletések. De ezekből valóság annyiban lesz, amennyiben az Ország tagjai előre haladnak az élet-szentségben, amely éppen abban lesz látható, hogy mennyire teljesítjük mindazt, amit ezek a megilletések tartalmaznak. Ámen...

1995.

FARKAS ISTVÁN

ÚJÉV

Harmadik napja havazott. Időről-időre kiment a teraszra elsöpörni a havat és egyben leverte az erdei fenyők ágáról is, melyek a nagy súlytól szárnyaszegetten, derék-magasságig benyúltak a keskeny járda fölé. Ilyenkor ismét szárnyra kaptak és büszkén fenn hordták tobozkoszorújukat. A karácsonyi csengő csilingelését már régen elnyelte a hó süket csendje, de egyébként nem volt csend. Készülődés volt. Reggel alapos takarítás benn, majd az udvar következett: a parkolóból el kellett hányni a térdig érő havat, hogy az autók majd be tudjanak állni. Ez már az ő dolga volt. A szufniban összekészítette a lampionokat, a hosszabbítót kihúzta végig a fal mellett a teraszig, kipróbálta. Rendben volt. Tűzifát és faszenet készített össze a flekkensütéshez és jól megpakta a szobában a kandalló melletti fatárolót is. A tűz már hajnal óta vidáman pattogott, mint aki már érzi a sok készülődés célját, a nagy bulit, ami majd elválasztja a múltat a jövőtől, az egyik évet a másiktól. Benn a szobában eközben felesége szorgoskodott. Mikor elkészült a takarítással, a díszítések következtek. A gyertyák, a csengettyűk, a lampionok sorra a helyükre kerültek. Ünnepi abrosz került az asztalra, fenyőág díszítette a szoba sarkában álló nagy vázát s a rojtok és párnák is ünnepi rendben sorakoztak a szőnyegekben és az ágyakon. Majd a konyha következett. Megteltek a salátás tálak és rizi-bizi illat töltötte be az egész lakást. A munka egész délelőtt folyt. Csak délben ültek le pár percre, bekapni egy kis kenyeret, teát, felvágottat. Nem voltak izgatottak, de